

Un carrer inesperat

Hivern de 1955, Viena.

- Mira, quin nom!

N'hi ha per estranyar-se: Schwarzspanier Strasse, carrer de l'espanyol negre, diu la placa! Anem preguntant als de per allà què vol dir aquest nom. Ningú no en sap res. Només la senyora de la granja on anem a prendre una llet calenta comparteix la nostra sorpresa, des d'un punt de vista diferent, però:

- Jo també m'ho pregunto; no té sentit, n'he vist d'espanyols, no són negres, són blancs com els d'aquí!

La nostra enquesta no va per bon camí.

De cop, però, la sort: un client de l'estanc on hem entrat, uniformat de sacerdot catòlic, ens envia al Pare Arxivador de l'església veïna, que "ho sap tot". Doncs sí, a través d'unes explicacions barroques com el barri on exerceix aquest vellet servicial, ens assabentem que, a mitjan segle XVIII, uns monjos benedictins, fugint dels atacs borbònics al seu monestir de la muntanya (la "muntanya Serrato", diu aquest mossèn involuntàriament divertit!), muntaren en aquest mateix carrer un petit santuari, avui desaparegut.

És clar, els monjos vestits de negre, els monjos de Montserrat, després del desastre del 1714! Fins i tot als carrerons de Viena hem topat amb la part més trista de la nostra Història.

Elisabeth

Una esperança vana

Viena, novembre de 2014

1.

Jordi,

El desembre passat no us vàreu presentar a la cita anual. Amb les vostres dues entrades al Concert Nadalenc de l'Òpera, féreu feliços dos turistes desesperats que portaven hores a la cua.

Recorda, però, que necessitem urgentment un baríton per a les cançons mediterrànies, així que aquest any fes el favor de presentar-t'hi. Tampoc no sabem res de les *Memòries* que ens vas prometre.

Fins aviat, no ho esperem, ho *exigim*; i records a l'Eli,
De tot cor, els antics de la UNESCO

2.

A tots,

Doncs no, no vindrem. Des de l'abril passat, en Jordi no va enlloc; aquí, només hi quedo jo, de moment.

Records amistosos a tothom, en Jordi des de la seva galàxia llunyana i jo des de casa.

Elisabeth

Una transformació difícil

Llegeix diverses vegades els tres folis. Li agraden. Són part de les *Memòries* que havia començat amb en Jordi i que s'ha jurat d'acabar sola, part de la vida dels anys 60 a Budapest, darrere el Teló d'Acer.

De cop, li agafa un accés d'*obediència deguda*: ha acceptat lliurement entrar al grup i ara li ho han manat: no poden ser més de 150 mots.

Bolígraf en mà, retalla línies senceres, repeteix el procés diverses vegades, tot i que fa mal. Sembla el Govern. I finalment, el recompte quadra.

Es manté, però, en aquest *concentrat*, l'essència del relat original, escrit amb tanta passió? Maleïda autoritat que fixa les normes! Maleït també el subjecte passiu que les compleix!

X X X

Doncs no, finalment això no queda pas tan malament. Tot ben mirat, el resultat s'aguanta.

Elisabeth

Quan marxarem

En Josep anava cada dia a la residència del poble, a la qual l'Ajuntament, amb un gest de delicadesa, li havia posat el nom de Casa de la gent gran, on ja feia cinc anys que hi havia hagut de dur la seva dona, l'Angelina. Amb vuitanta anys ja no va poder cuidar-la més. Cada dia feia el mateix: arribava a la residència al migdia, xerrava una estona amb l'Angelina, li donava el dinar i anaven a passejar. El recorregut era invariable; arribaven fins al pont damunt el Fluvià, miraven el riu, les muntanyes i recordaven quan ja fa molts i molts anys anaven a festejar en aquest mateix lloc. De vegades les evocacions els podien i ploraven. Tornats a la residència ella sempre feia la mateixa pregunta. Quan marxarem Josep?

Avui era un dia diferent. La malaltia que patia en Josep s'havia desfermat i els metges li havien dit que n'hi havia per tres mesos. Va pensar amb l'Angelina i en quan li donarien la notícia, i va prendre una decisió. Un cop al pont es va agafar fort a l'Angelina i va decidir que havia arribat el moment de marxar.

Joan Òdena de Mena

Un cas insòlit

Fa uns dies, la Teresa va anar al banc per parlar amb el director. Ell atenia una altra persona, li calia esperar-se. Es va posar, per distreure's, darrere d'una vidriera i va esperar que la cridessin. De sobte, va sortir un senyor precipitadament, li va caure la cartera. Ella la va recollir, va intentar avisar-lo. Tenia el cotxe aparcats davant la porta. La Teresa no hi va arribar a temps. Va obrir la cartera per si hi havia un telèfon. Només obrir-la, hi va veure una important quantitat de bitllets de 50 euros. Va fer la seva gestió i va deixar la cartera al banc.

Passats uns dies, va rebre una trucada que li deia que havia de passar pel banc aquell mateix matí a les 12 h, era urgent. Ella va rumiar quin devia ser el problema. En arribar-hi, el director ja l'esperava.

- Vull avisar-la que es tracta d'un problema una mica delicat.

La va fer passar al despatx on va trobar el senyor de la cartera. Sense cap preàmbul, li va dir:

- Vostè va recollir una cartera amb bitllets de 100 euros i només n'hi he trobat de 50. Si em torna els diners, no diré res a la policia.

La Teresa es va quedar sense respiració! El director va anar a comprovar el compte d'on havien retirat els diners. Sí, sí, hi havia hagut un error en retirar-los. L'empleat no va recordar les instruccions del client que cada final de mes era com un ritual. El fet de les dues carteres iguals, una amb bitllets de 50 i l'altra de 100.

Salut

Imaginació

D'entrada podria semblar un cas poc habitual. Un dimarts, una senyora truca a la seva companyia d'assegurances, devien ser les 10 del mati:

- Truco des de la feina, em dic Carme Pont. El meu marit i jo tenim la assegurança de la llar amb vostès.

- Què li passa? -li pregunten.

- He perdut les claus de casa i tinc una reunió important a les 12. M'hi he deixat la documentació i a casa no hi ha ningú, si poden enviar-me un serraller.

- De seguida –respon l'empleat-. Tranquil·litzi's, senyora, abans de mitja hora ja serà a casa seva. Vostè vagi cap a casa.

Quan el serraller hi va arribar, ella l'esperava dins l'escala. Van pujar al pis, el serraller va obrir la porta i va marxar.

L'amo del pis feia vuit dies que era fora de Barcelona per feina. En tornar-hi i posar la clau al pany, s'adona que no està tancada amb clau, -què hi deu haver passat? Hi entra, mira, li sembla que tot està igual, res important fora de lloc, ho recordaria.

- Qui sap si em les presses me'n vaig anar sense tancar.

L'endemà rep una trucada de la companyia asseguradora:

- El pròxim mes de juny venç l'assegurança i, per fer-nos saber si vol canviar alguna cosa, millor que hi passi al més aviat possible.

- Sí, sí, l'han de posar només al meu nom, fa tres mesos ens hem separat amb la meva dona.

Salut

El presseguer sota l'alzina

La mare em va dir que havíem de fer créixer el presseguer sota l'alzina. Per això el rego dos cops per setmana. Ara, al jardí només hi ha mala herba, fulles seques. Però el presseguer sota l'alzina és ben viu. El vam plantar el dia que va marxar el pare. Rega'l, bonica –em va manar la mare, un pèl agitada aquell dia. I jo el rego. Després ja no hi ha hagut plors a casa, ni crits, ni cops. La mare diu que el pare no tornarà i que reguem el presseguer sota l'alzina per recordar-lo. És el nostre secret.

Pep